

Arrest

**nr. 98 891 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 84 211 van 4 juli 2012 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en er in zijn regio van herkomst geen willekeurig oorlogsgeweld heerst dat aanleiding geeft tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 84 211 van 4 juli 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielaanvraag gezien diens verklaringen "over de hele lijn dermate vaag zijn, steunen op loutere vermoedens van zijnentwege en doorspekt met onwetendheden dat deze niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweringen". In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het ongeloofwaardige bevonden relaas van zijn eerste aanvraag, bouwt hij daarop verder en legt hij ter staving van zijn nieuw gegeven een overlijdensakte van zijn broer neer. Gezien verzoeker het enige nieuwe feitelijke gegeven, zijnde de beweerdde moord op zijn broer, kadert binnen het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste asielaanvraag vloeit uit het gewijsde van bovenvermeld arrest node de ongeloofwaardigheid van dit nieuwe feitelijke gegeven. De overlijdensakte die verzoeker voorlegt bij zijn tweede asielaanvraag, alsook de algemene informatie over de veiligheidssituatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt, vermogen hieraan geen afbreuk te doen. Documenten beschikken immers slechts over bewijswaarde voor zover ze door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 84 211 van 4 juli 2012 maakt in extenso duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake kan zijn.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan het voorgaande. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 84 211 van 4 juli 2012 anders zou zijn geweest indien deze gegevens alsdan zouden hebben voorgelegen. In de tweede asielaanvraag worden verder geen geloofwaardige feitelijke elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoeker meent in ondergeschikte volgorde aanspraak te maken op de subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Verzoeker slaagt er evenwel niet in de motivering van de bestreden beslissing, die gebaseerd is op het SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012, te weerleggen met objectieve informatie. De betreffende artikelen maken melding van sporadische en gerichte terreuraanslagen tegen respectievelijk het konvooi van een lokaal politicus (stuk 7), sjiitische pelgrims (stuk 8) en een militair officier, politiepatrouille en overheidsgebouwen (stuk 9), wat buiten het bereik valt van het willekeurige oorlogsgeweld dat door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet wordt geviseerd. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit dit arrest dient te worden afgeleid dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak/Kirkuk, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet worden afgeleid dat er zich actueel in Kirkuk een dergelijke geweldssituatie voltrekt.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn onderzoeksbevoegdheid en de zorgvuldigheidsplicht schendt, door zijn oordeel te baseren op een foutieve vertaling van het stuk dat zij als ‘nieuw element’ van haar tweede asielaanvraag had voorgelegd. Zij betoogt dienaangaande dat de bestreden beslissing stelt dat op de overlijdensakte zou staan dat de broer van verzoekende partij gehuwd is terwijl hij in werkelijkheid celibatair is, terwijl de overlijdensakte op dit punt verkeerd werd vertaald zoals blijkt uit de bijgevoegde vertaling.

In zijn beschikking vermeldt de Raad dat het nieuwe element waarnaar verzoekende partij verwijst, zijnde de beweerde moord op haar broer, ongeloofwaardig is gezien verzoekende partij dit nieuwe element expliciet kadert in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste asielaanvraag. Uit het gezag van gewijsde van 's Raads arrest in de eerste asielaanvraag volgt node de ongeloofwaardigheid van elk nieuw gegeven dat verzoekende partij op dat ongeloofwaardige relaas baseert, zo ook van de beweerde moord op haar broer.

Dit besluit vindt steun in de vaststelling dat aan het bewijs dat verzoekende partij voorlegt ter staving van haar tweede asielaanvraag geen bewijswaarde kan worden toegekend, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting. Zo er mogelijk betwisting bestaat over het aanvinken van de burgerlijke staat van de broer op de overlijdensakte, betwist noch weerlegt verzoekende partij het motief dat uit de vertaling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het document blijkt dat haar broer zou zijn overleden op 18 juni 2012 en zijn lichaam zou zijn binnengebracht op 26 mei en er toen een lijkschouwing plaatsvond, wat een bevreemdende chronologie is van de gebeurtenissen. Verzoekende partij werd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal geconfronteerd met deze chronologie en kon daarvoor geen verklaring geven. Verzoekende partij betwist niet dat de vertaling door het Commissariaat-generaal op dit punt verkeerd is en zij legt overigens dit onderdeel van haar eigen vertaling van de overlijdensakte niet voor. Vermits zij dit deel van de vertaling van de overlijdensakte niet voorlegt en zij evenmin kritiek uit op dit specifieke punt van de overlijdensakte en mede in aanmerking genomen de vaststelling dat de overlijdensakte een kleurenkopie is, wat evenmin wordt betwist, kan aan dit document geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet weerlegt.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS